

КОЛЕГИ ПРО ЮВІЛЯРА

СКОРИК М. М.

САМОВІДДАНЕ СЛУЖІННЯ МУЗИЧНІЙ КУЛЬТУРІ УКРАЇНИ

До знайомства з Володимиром Івановичем я давно вже чув про нього багато доброго. Гарно відгукувалися про його діяльність у Міністерстві культури і в Національній опері як про дипломата і музиканта і, що важливо, просто як людину. Ближче пізнав Володимира Івановича, коли він став уже ректором Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського, у якій я працюю вже близько 40 років.

Особисто я мав можливість багато разів бачити і переконатися, наскільки поєднуються у Володимира Івановича, здавалося б, мало порівнювані речі, а саме – талант музиканта і господарника, творчі ініціативи й організаторські здібності, здатність толерантно спілкуватися з людьми і непохитна принциповість, неймовірне, поюнацьки нестримне захоплення мистецтвом і державний підхід до його розбудови. І все це поєднується у його самовідданому служінні музичній культурі України.

Діяльність Володимира Івановича як діяча хорової музики і державного мецената (не побоюся такого визначення) є для України непересічним явищем. Нагадаю хоча б мистецькі проекти і заходи, які він організовує: конкурси диригентів і фестивалі хорової музики, новаторські проекти і наукові конференції. Звичайно, його найбільш улюблена справа – це хор, для якої він, можливо, й був народжений. З появою Володимира Івановича як фахівця хорова культура України отримала великий поштовх до своєї досконалості.

Не можу не сказати про його титанічну працю для увічнення пам'яті нашого знаменитого диригента Стефана Турчака – це, насамперед, ініціювання блискучого Конкурсу його імені, який набув статус міжнародного, це також докторська робота Володимира Рожка про творчість Стефана Васильовича, яка є великим внеском не тільки в українське музикознавство, а й загалом в українську культуру. Думаю, що маємо бути вдячні Володимирі Івановичу за те, що він так уважно поставився до генія Стефана Васильовича Турчака.

Не можу оминати добрим словом щоденну копітку працю Володимира Рожка в нашій Академії, його ставлення до викладачів і студентів – це справді феноменальна робота. Не випадково саме за час його роботи на чолі Академії, з'явилося стільки лауреатів міжнародних конкурсів. Я думаю, що і викладачі, і студенти мають бути йому дуже вдячні за турботу й увагу до кожного. Ось лише один, але який красномовний факт: за час свого перебування на посаді ректора він нікого не звільнив, лише за рідкісним винятками. Люди досить похилого віку мають змогу і далі працювати в Академії, як не важко для ректора «обійти» офіційні вимоги, але ж наскільки це мудро з його боку: адже досвід і знання діячів, які складають гордість української культури, такі важливі для молоді і її навчання в Академії!

Не можу також не сказати про роботу Володимира Івановича як господаря, тому що будівля Академії, розташована, до того ж, у центрі міста, потребує постійної великої праці та уваги. Ректор займається цим щоденно. Те, що йому вдалося, я б назвав подвигом у наш час: адже земля, на якій стоїть будівля, приватизована. Тому можемо спокійно жити і спокійно дивитись у майбутнє. Так що всі ми бачимо велику працю Володимира Івановича у музичному світі України.